

Ljubav u doba korone

Milana Macura

Voljeti nije lako. Potrebna je volja, razumijevanje, strpljenje jedno za drugo... Kada nađeš srodnu dušu s kojom djeliš sve, i dobro i zlo, važno je provoditi vrijeme s njom i grliti je. Kontakt je neizbježan. Ispričat ću vam jednu priču. Jedan mladić je noćima sanjao jednu djevojku. Zvala se Tijana, i bila je prelijepa. Za našeg glavnog mladića Davida u priči ona je sve za što se on borio, jedina njegova radost. Najviše je volio njen veliki osmijeh. Od uha do uha. Viđali su se često, bili su u vezi preko dvije godine.

Nastupila je korona. Oboje nisu bili nešto pretjerano zabrinuti. "To će proći kao što je i sve prolazno, osim nas dvoje, mi ćemo zauvijek trajati", rekao je David. Nisu vjerovali da ih išta može razdvojiti sve dok korona nije poharala njihov grad. Svaki dan sve više i više zaraženih, katastrofa. Nastupila je karantena, te se ne mogu više viđati često. Njima je to jako teško palo. Pa što je sad ovo, dijele nas maske i staklene pregrade, ni razmak između ljudi nije izostavljen. Dezinfekcija nam dođe kao voda. Mladić nije mogao prihvatiti karantenu. "Kakve su ovo gluposti, mama? Znaš da idem samo kod Tijane", reče uzrujano David. Majka mu ne dopusti da ode iz kuće, te se on iskradao dok je ona bila na poslu svakog dana. Rekao je da ga ništa ne može zaustaviti. Sve do jednog dana.

Dijana ima dijabetes odmalena, te s tim ima problema. Jednoga sasvim običnog popodneva joj je bilo jako loše. Srušila se, bila je blijeda kao krpa. Njezin otac ju je odveo u bolnicu gdje su se doktori pobrinuli za nju. Kada je to David čuo, istoga trena je napustio "online" nastavu i zaputio se prema bolnici. Sav u šoku i žurbi sjeda u automobil te se isključio u glavi dok vozi. Jedino mu je bilo na pameti što se to događa i je li sve u redu s djevojkom. U bolnici mu govore da ne može ući kod nje u prostoriju jer nije član obitelji. Ali i da ona i dalje nema svijest. David je odlučio sjesti u čekaonicu dok svi ne odu da on može ući. Ušao je bez maske, što je neodgovorno u svakom slučaju. Kada je ugledao Tijanu na bolničkom krevetu kako leži na bijeloj postelji, sva blijeda, zaledio se. Dežurna medicinska sestra ga je primijetila tamo te mu je odlučila pomoći. "Gospodine, pa ne možete ući bez maske!" reče medicinska sestra. "Sestro, oprostite, ali bio sam u žurbi čim sam čuo za nju, ne znam što se događa, molim vas, pomozite mi", reče David uzrujano. "Vaša djevojka ima jak oblik dijabetesa te se zarazila koronavirusom, njeno zdravstveno stanje je trenutno jako loše, žao mi je, ne znamo još ništa konkretno, pretrage su u tijeku", priopći mu medicinska sestra, izvadi masku iz džepa te ju uruči mladiću pa izađe iz prostorije. David otiđe kući i strepi neko vrijeme dok se pretrage ne završe. Nakon par sati dobiva poziv s nepoznatog broja. Javlja se, javi mu se medicinska sestra iz

bolnice. "Dobro večer, mladiću. Nažalost, vaša djevojka je preminula danas u dvadeset sati i tri minute. Uzrok smrti je koronavirus koji se nadovezao za dijabetes i astmu koju je potajno skrivala. Primite moju sućut i držite se, djevojka vam je bila veliki borac", medicinska sestra poklopi slušalicu.

David je potresen. Ne može da vjeruje da je mrtva, da je kraj. Sve zbog glupog virusa. Kune svaki tren kada nije slušao majku te se iskradao, jer tko zna, možda ju je on zarazio, a da nije ni znao. Svi izlasci i gluposti koje je radio mogli su biti razlog ovoga što se dogodilo. Unatoč svemu je ustao i otišao na njihovo staro mjesto. Njihovu klupu. Došao je tamo sasvim shrvan, kiša je počela padati. I nebo je s njima plakalo, sasvim tužno večer i budućer dani. Sjedne na klupu i pogleda citat koji su zajedno urezbarili u drvenu klupu. "Zauvijek ćemo trajati i na nebu i na zemlji." Baš je tako i sad. "I na nebu ćemo trajati, zar ne?" zapitao se David. U tom trenu sve je stalo.